grönlunds 50 år 1965-2015

Grönlunds Nytt

nr 3 2015

Östersunds Diamanterna

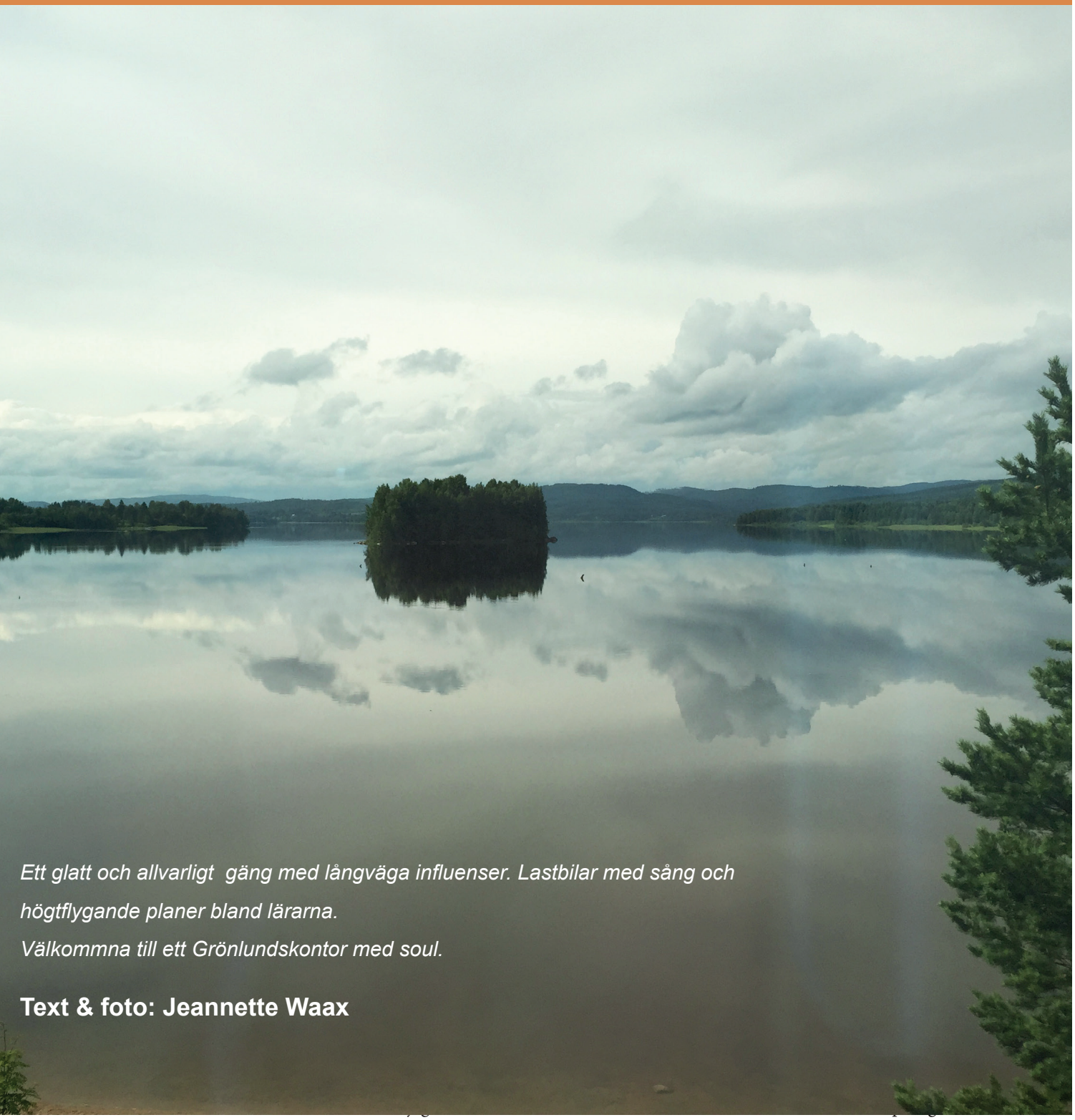

Ett glatt och allvarligt gäng med långväga influenser. Lastbilar med sång och högtflygande planer bland lärarna.
Välkommna till ett Grönlundskontor med soul.

Text & foto: Jeannette Waax

I halsgropen glittrar ett snirkligt guldhalsband. Hennes ögon glittrar också när hon berättar för mig att smycket bildar namnet ”Cristin” – på arabiska.

”Jaha!” säger jag förvånat och blir lite glad. ”Hur kommer det sig? Kan du arabiska?”

Utlandserfarenheter

Gun-Cristin Storensten, trafiklärare på Östersundskontoret visar sig ha jobbat i andra länder under delar av sitt yrkesliv. 2,5 år i Peru, drygt 3 år i Panama och 4,5 år i Saudiarabien. Därifrån kommer arabiskan. Hon har undervisat i svenska, engelska, matte, SO och idrott utomlands. Spanskan flyter på bra. Nu är hon på Grönlunds sedan i maj 2012.

”Jag har med mig utlandserfarenheterna in i det här jobbet.”

”Vad tror du kan vara till störst nytta?”

”Förståelsen för andra kulturer och värderingar. Hur det är att känna sig ny i ett språk och en omgivning som inte liknar det man är van. Och så är det en bonus att kunna lite arabiska vid vissa tillfällen”, tillägger hon med ett finurligt leende.

Roligast

Östersund har inte någon stor andel utlandsfödda elever (ca 7 %) men Pakistan, Uzbekistan och Syrien är representerade bland eleverna. Och platschefen Lotta Taramanidis håller den grekiska fanan högt, efter att ha varit bosatt i Grekland i 13 år. Hon arbetade i många år som produktchef på Medhotels. 2012 flyttade Lotta med man och barn till hemtrakterna i Östersund, och hon blev ansvarig för uppstarten av den nya Grönlundsverksamheten.

”Vad är det roligaste med ditt jobb, Lotta?”

”Att se deltagarna utvecklas! Från det allra första informationsmötet tills att de är flygfärdiga. Och de allra flesta når ju sitt mål. Att de hittar ett jobb. Men man ska komma ihåg att de alltid utvecklas, även om några inte når ända fram med utbildningen.”

Sång- och körlektioner

En person som definitivt är flygfärdig: Leif Stener, trafiklärare.
Med flygcertifikat och medlemskap i Östersunds flygklubb. Enligt kollegorna är han en duktig sångare och efter en stund medger han att det nynnas under körlektionerna. (”Eleverna gillar det”, viskar Gun-Cristin).

”Vilken är din styrka som trafiklärare, Leif?”

”Det får du fråga nån annan om.”

”Men vad tycker du själv att du gör bra?”

”Hmm…jag försöker få eleven lugn. Att de hittar ett lugn i sitt arbetssätt i bilen. Jag resonerar mycket, det är viktigt att de får förklaringar på varför man gör på det ena eller det andra sättet. Sedan har jag erfarenhet som yrkeschaufför också, det tycker jag är en tillgång.”

På backplan

Jag vistas en timme på backplan tvärs över vägen tillsammans med Leif och några av hans elever. Vägskylten precis intill oss ger en fingervisning om att det bara är 3,5 timmes bilväg till Trondheim. En av killarna får inte riktigt till det i konbanan. Ekipaget är på väg att knyta sig.

”Byt spegel så du ser vad som händer!” ropar Leif.

Det fungerar inte riktigt för eleven ändå. Leif stiger lugnt upp på fotsteget och instruerar eleven via sidorutan medan killen backar. Så där ja. Det tar sig efter ett tag.

”Du gillar att vara på backplan, Leif?” frågar jag när han hoppat ner. Han är ju uppenbarligen bra på det

han gör.

”Jag är inte så ofta på backplan”, säger han. ”Jag är mest ute i trafiken. Men om jag är här får det helst inte regna.”

Den Oumbärlige

Någon som är på backplan så ofta han får är Göran Carlsson, även kallad Den Oumbärlige. Ni vet, den här backplansmannen/kvinnan som man ringer in när det tjockar ihop sig med släpelever som måste nöta. Jag träffar Göran som hastigast på Lottas kontor, och jag får skynda mig att ta en bild medan de planerar vilka dagar han ska köra.

”Får jag ha Skanska-jackan på mig då?” undrar han med ett brett leende. Sedan är det raskt ut till nya sysslor.

Flytt

Vi tar en morgonfika tillsammans i det fräscha personalrummet. Hit till Reaxcerhuset har personalutr ymmen och kontor flyttat i våras. Lektionssalar har man haft här sedan tidigare. Rakt över gatan, i den gamla byggnaden, finns fortfarande elevkök, uppehållsrum och datasal. Varje morgon och eftermiddag måste eleverna signera in och ut på närvarolistan inne hos Lotta. Vi samtalar om det vi alla delar, vardagen med eleverna och den frustration vi ibland känner.

Uppvaknande

Vid fikabordet sitter Nina Charles, som varit elev på skolan men nu arbetar deltid på backplan. Hon minns att det var en period i vintras när det var en tryckt stämning på skolan. Elever var oförskämda mot varandra, det var mycket konflikter och Nina tyckte att det var skönt att få komma ut på sin praktik.

”Hur löste ni den situationen?” frågar jag.

Lotta berättar att kontaktpersonen från AF bjöds in för att prata med eleverna om etik och moral. Han pekade inte ut någon elev, utan beskrev bland annat hur tidigare klasskamrater faktiskt kan vara mina kommande referenser. Efter detta blev det lugnt igen.
Det växlar snabbt mellan allvar och skämt i det här fikarummet. Det märks att kollegorna trivs med varandra.

”Jag brukar säga att Gun-Cristin är den sista länken till forntiden”, menar Leif. ”Hon blev ju trafiklärare 1978.” Skratt!

Stolthet

Även om utbildningsvardagen stundtals ger upphov till suckar – och det måste man få uttrycka kollegor emellan – så vet ni också hur stor glädjen är över guldkornen. De här killarna och tjejerna som kommer in på utbildningen som oslipade diamanter, tysta och försynta, lite dålig tro på sin förmåga. Och så blommar de ut fullständigt under tiden hos oss. Så att man nästan inte vill bli av med dem.

Jag sitter inne på Lottas kontor när Emil Stålnacke kommer för att signera ”Ut” på närvarolistan. Han är ung, rödblommig och ler lite blygt i det krusiga skägget. Emil är en sådan där kille som Östersundskontoret nästan inte vill bli av med. Lotta skojar med honom om att de hoppas att han kuggar körprovet för CE på tisdag.

Jag kan ju inte låta bli att prata med honom, och han stannar kvar en kvart efter dagens slut. En solskenshistoria. C-praktik hos Cliffton i Svappavaara. De säger åt honom att skynda sig att bli klar med CE, så att han kan komma upp och jobba åt dem. Han kör upp på tisdag. Direkt efteråt ska han åka norrut och börja sitt nya jobb.

”Du räknar kallt med att klara körprovet?”

”Ja”, säger Emil norrländskt långsamt och ler med ögonen. ”Det vore ju lite pinsamt att behöva ringa dem och säga att det dröjer...”

Innan han går får jag se en av giganterna som han ska köra däruppe i gruvområdet. Han räcker fram mobilen och visar mig. Fordonet ser ut att rymma några studentlägenheter. Emils stolthet går inte att ta miste på.

Stolthet – det kan nog sammanfatta känslan jag har av Grönlunds i Östersund; en känsla jag tror finns hos de flesta av oss som jobbar med det här. Ordning och reda, mycken kunskap, medmänsklighet, sunt förnuft, raka rör, en axel att stötta sig emot när det behövs och någon som säger att det behövs skärpning – när det krävs.

Leif hade tur, det regnade inte på backplan den här dagen. Alla i personalen hann äta lunch (!). Och på resan hem stannade mitt tåg till strax innan Ljungaverk så att jag fick ta en bild på den magiska utsikten.

Östersund

Startade: 2012

Anställda: 5

Platschef: Lotta Taramanidis

Antal lastbilar: 3

Antal släp: 2

Utbildningar: Lastbilsutbildning och YKB-utbildning

Fotnot: *Utbildningsledare Niclas Dahlin hade semester under mitt besök den aktuella veckan. Han har jobbat på Östersundskontoret sedan starten och har inte flygcertifikat. Däremot är han han en engagerad basketpappa, som stöttat sin dotter ända fram till ungdomslandslaget D18!*